

x Se mikä ei tapa

M-W Sander

Haarniska on raskas kantaa
Otettava kuitenkin taas esiin
jos meinaa taistelua jatkaa
Puhdistetaan huolella ja pestään
vaikka tuskin on ehtinyt
kaapissa edes pölyttymään
Se on silti tehtävä
sillä onhan haarniskan oltava
aina puhdas ja kiiltävä
Valheeksi muille
joille naarmuja ja mustelmia
ei halua näyttää
Niitä haavoja verisiä
jotka kovan kuoren alla olevan
maailmani täyttää

Olisi tarvetta valittaa

itkeä

Vaikka uhkaisi se

pitkään taistelleen miehen

maineen kitkeä

Menetänpö järkeni

mieluummin kuin maineeni

Pitää huutaa ulos tunteeni

kaikkien luettaviksi

kaikkien kuultaviksi

Niidenkin joita luulin

kuuroiksi ja sokeiksi

On pakko ulos juosta
etsiä metsästä
se ensimmäinen puu
jolle kertoa voin tuosta
tunteesta
kaikkein kamalimmasta
Hakata se esiin
ulos mieleni sopukoista
Hakata nyrkkiä
sen runkoa vasten
Syvällä sydämessä
joka iskulla tuntien
pahasta olostä irtautuneen
helpottavan tunteen
itkun ja vapauden

Havahduin yöllä
kun mieleni taas lensi luoksesi
Avoimen ikkunan
jätin odottamaan minua
Tietäen ettei se kauaa odota
Riittää kun käyn luonasi
Käyn ja näen
minusta kertovan tatuoinnin rinnassasi
Riittää että tiedän olleeni sinulle jotain
tärkeää
joka muistoina kauniina säilyy
osana elettyä elämää
Sinulle tunteena sielussa
minulle ikuisena muistona
Kun taas palaan
ikkunasta avoimesta
uniseen olotilaan
Minut takaisin arkeen
kuljettaa kyyneleeni
matkaten pitkin poskiani

Mielessäni tuulee
Silmäni suljen
Mitään en näe
ainoastaan kuulen
Ajatukseni omat
täysin tunnottomat
Painavat kuin kivet
kylmät ja kovat
Vielä silti eteenpäin kuljen
takaisin mistä tulin
uskoen että usko en
eilisen askelten raskaiden äänien
seuraavan läpi suljettujen ovien
Menen sotaan
välillä hyvän ja pahan
Voitan tunteeni uskomalla itseeni
Silmäni taas avaten
hävitän mieleni syövereistä
tuon kirotun painajaisen

Tuntuu taas että usko loppuu
Taivas ei enää varjele
vaan ajatukseen mukautuu
tuon verenvärisen pahan
josta vähemmästäkin suuttuu
Kertoo selvästi
etten koskaan
voi kehenkään luottaa
ennen kuin nostan katseeni
uskoen itseeni
Sanon ääneen sen
Tässä olen
Sekavien ajatusten pussin suljen
Umpisolmuun sidon sen
Pois kuljen
Annan elämälleni mahdollisuuden
sokean
mutta uuden

Rakastan naista
yhtä ainoaa
joka antoi minun
tuntea tunnetta vastaavaa
Kulunut vuosia
yli kolmekymmentä
Silti vielä rakastan
ja tunteesta siitä
elän yhä

Jos vaan kehtaisin
menisin maahan ja huuttaisin
Surun ulos itkisin
Kertoisin kaikille
mitä ennen tunsin
mitä tunnen nyt
miksi uneen vaipuisin
mieluummin kuin
uuteen päivään heräisin
Siitä huutamalla
kaikille kertoisin
Mutta en voi
kukaan ei kuule
kun olen niin yksin

Vuosia kestäneen varjoissa vaeltamisen jälkeen, on mieleni rauhoittunut ja on vihdoin päässyt metsästä aurinkoiselle niitylle.

Kolmannenkin teokseni tekstit kertovat miltä minusta on tuntunut, eikä aina siitä mitä olen oikeasti ajatellut. Nyt tunnen taas olevani elossa, enkä tunnista kaikkia kirjoituksia omikseni.

Matka jatkuu nyt ilman pahempia taisteluja, mutta silti vielä säilytän varoiksi haarniskaa kaapissani.

